

Arrest

nr. 180 672 van 12 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 juni 2016 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2016 dient de verzoekende partij te Kampala in Oeganda een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D om haar voorgehouden echtgenoot aan wie door de Belgische autoriteiten op 29 april 2015 de vluchtelingenstatus werd toegekend, te vervoegen.

Op 23 juni 2016 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag en neemt volgende beslissing die de bestreden beslissing is:

“De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10.1.1.4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Overwegende dat de aanvraag van mevrouw werd ingediend op grond van een eenvoudig huwelijkscertificaat, niet gelegaliseerd.

Overwegende dat in huidig geval het voorgelegde document niet gelegaliseerd werd daar het afkomstig is uit Somalië, een land waarvan de regering niet door België wordt erkend. Bijgevolg kunnen we geen zekerheid hebben over de authenticiteit van dit document.

Overwegende dat de zogenaamde officiële stempel die werd aangebracht op het huwelijkscertificaat verscheidene schrijffouten bevat ("Foreign" en "sealof").

Bijgevolg is de authenticiteit van dit document niet gevrijwaard en is er duidelijk sprake van een frauduleuze handeling.

Het voorgelegde document kan bijgevolg niet weerhouden worden als bewijs van de huwelijksband en de visumaanvraag wordt geweigerd.

Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

“II.1. Eerste middel

Schending artikel 8 EVRM

Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Schending redelijkheidsbeginsel

Schending van de materiële motiveringsverplichting

Schending artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet

II.1.1. De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat verwerende partij het neergelegde huwelijkscertificaat niet kan aanvaarden. De huwelijksband zou niet aangetoond zijn.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt:

(...)

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Eerst en vooral neemt verzoekende partij akte van het feit dat verzoekende partij in de thans bestreden beslissing een ‘fraudeur’ wordt genoemd.

Nochtans valt het haar bezwaarlijk te verwijten dat haar autoriteiten niet door België erkend werden en dat hun kennis van de Engelse taal bedroevend is...

Wat er ook van mogen zijn verwerende partij maakt in casu geen toepassing van artikel 12bis, § 5-6 van de Vreemdelingenwet, aangezien Somalische documenten per definitie niet betrouwbaar zijn. Dit is immers een reden waarom Somalische documenten nooit gelegaliseerd worden door de Belgische instanties.

Artikel 12bis (eigen onderlijning):

“ § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

II.1.4. Verwerende partij is aldus niet redelijk wanneer zij stelt dat het uittreksel uit het huwelijkscertificaat niet kan aanvaard worden. Verwerende partij aanvaardt immers geen enkel Somalisch document, aangezien de Somalische regering door België niet werd erkend. Geen enkel Somalisch document kan aldus worden gelegaliseerd aangezien steeds aan de authenticiteit wordt getwijfeld.

Verzoekende partij kan aldus geen enkel ander document neerleggen om hun huwelijksband te bewijzen. Verwerende partij maakt het verzoekende partij onmogelijk.

Het is dan ook juist in dergelijke gevallen dat verwerende partij toepassing moet maken van artikel 12bis §5 en 6 van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij kon in casu overgegaan zijn tot een persoonlijk onderhoud met de betrokken partijen, desgevallend via de Belgische ambassade...

Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, hetgeen onzorgvuldig en onredelijk is.

II.1.4. Verwerende partij dient in casu de verklaringen van de echtgenoot van verzoekende partij na te gaan om alsnog de huwelijksband te kunnen vaststellen.

De echtgenoot van verzoekende partij heeft immers onmiddellijk bij haar eerste verhoor aangegeven dat zij gehuwd waren.

Nergens blijkt dat de verwerende partij zich de moeite heeft getroost dit gehoor te verifiëren. Zo blijkt duidelijk dat de man van verzoekende partij reeds voorafgaandelijk aan de toekenning van de vluchtelingenstatus gewag gemaakt heeft van zijn huwelijk met verzoekende partij.

Dit spreekt ontegensprekelijk in het voordeel van verzoekende partij.

Ook kon verwerende partij overgegaan zijn tot een persoonlijk onderhoud met de betrokken partijen, desgevallend via de Belgische ambassade...

Verwerende partij heeft nagelaten dit te doen, hetgeen onzorgvuldig en onredelijk is.

II.1.6. Verzoekende partij heeft dus geenszins verwerende partij trachten te misleiden. Integendeel, het lijkt erop dat de verwerende partij steeds meer de vigerende wetgeving terzijde tracht te schuiven en via een motivering ‘pour les besoins de la cause’ tracht allerhande obstakels op touw te zetten, om toch maar te verhinderen dat verzoekende partij haar familieleden in België zou kunnen voortzetten. Zij weet immers maar al te goed dat verzoekende partij geen betere documenten kan

krijgen en dat de Engelse taalfouten niet aan haar te wijten zijn. Dergelijke manier van handelen door een overheid hoort niet thuis in een democratie.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624.).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag indiende in functie van haar voorgehouden echtgenoot (gezinshereniging) aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend. Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing en in haar nota stelt zijn de artikelen 10 e.v. van de vreemdelingenwet van toepassing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het determinerend motief om de aanvraag visum af te wijzen ligt in het gegeven dat de verzoekende partij ter staving van haar huwelijksband een Somalische huwelijksakte overmaakte met schrijffouten in de officiële stempels van dit document.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen toepassing te maken van artikel 12bis, §5-6 van de vreemdelingenwet en meent dat de verwerende partij op onredelijke wijze stelt dat de huwelijksakte niet aanvaard wordt omdat geen enkel Somalisch document aanvaard wordt nu de Somalische regering niet door België wordt erkend.

Verzoekende partij heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van art. 10bis, § 2 vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

*“§ 2. Wanneer **de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden** van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :*

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

- dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2, van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, in een ministerraad overlegd besluit, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt; 4/11

- dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.”

Art. 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk

aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, [...]"

Verzoekende partij dient dan ook, waar zij haar aanvraag indiende in functie van haar voorgehouden Somalische echtgenoot, onder meer haar huwelijksband aan te tonen.

Hierbij staat het haar vrij aan de verwerende partij te kennen te geven dat zij geen document betreffende haar huwelijk kan voorleggen en de redenen uiteen te zetten waarom zij dit niet kan.

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij dit niet voorhield. Wel integendeel zij legde een zogenaamd Somalische huwelijksakte voor bevattende officiële stempels met schrijffouten zoals correct weergegeven in de bestreden beslissing. Gelet op de fouten in de stempels kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordelen dat het document frauduleus is. Indien de verzoekende partij verkiest gebruik te maken van officiële documenten, dient zij authentieke documenten voor te leggen en niet documenten met niet authentieke stempels zoals in onderhavig geval. Het gegeven dat in deze stempels geschreven staat “*foreign*” en “*sealof*”, wat de verzoekende partij niet betwist, is een duidelijke aanwijzing dat het document niet door een officiële instantie werd opgesteld. De verwerende partij merkt terecht op dat de verzoekende partij voorbij gaat aan dit motief. De bestreden beslissing wijst de aanvraag af, niet omwille van een gebrek aan legalisatie maar wel omdat zij meent dat het een niet authentiek document betreft, frauduleus verkregen. Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is correct en kennelijk redelijk. Indien de verzoekende partij voorhoudt geen ander document te kunnen voorleggen en dat de verwerende partij had dienen over te gaan tot een onderzoek, zoals voorzien in artikel 12bis, §5-6 van de vreemdelingenwet had zij geen niet authentiek stuk moeten voorleggen en had zij dienen te melden waarom geen document aangaande haar huwelijk kon voorgelegd worden.

In dat geval had de verwerende partij kunnen overgaan tot een onderzoek, waarbij desgevallend het asielrelaas van haar echtgenoot had kunnen betrokken worden. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de aanvraag afwijst omdat niet authentieke documenten worden voorgelegd zodat frauduleus handelen wordt vastgesteld.

De verzoekende partij is zelf minstens zeer onzorgvuldig geweest door gebruik te maken van documenten met schrijffouten in de officiële stempels die erop wijzen dat het document niet authentiek is en op frauduleuze wijze is verkregen. De bewering dat de Engelse taalfouten niet aan haar te wijten zijn neemt het gebrek aan authenticiteit niet weg.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De verzoekende partij toont geen schending van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat

doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

Waar de verzoekende partij in het kopje van haar middel de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aanvoert wordt er samen met de verwerende partij vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden acht. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. Het tweede middel luidt:

“II.2. Tweede middel

Schending artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

II.2.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

II.2.2. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt duidelijk dat een familieband tussen echtgenoten wordt verondersteld (cf. EHRM, 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, §21; EHRM, 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §60).

In casu wordt het verblijfsrecht van de echtgenoot van verzoekende partij in België niet betwist.

II.2.3. Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar echtgenote een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie. In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar echtgenoot ook elders hun familieleven kunnen ‘uitoefenen’.

Aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar echtgenoot in Somalië kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië is voor hen dus onmogelijk.

II.2.4. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar echtgenoot redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

II.2.5. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

2.4. De Raad dient te verwijzen voor wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft naar de bespreking van het eerste middel. Er werd vastgesteld dat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij haar voorgehouden huwelijksband met de persoon die zij wenst te vervoegen niet aantoonde. De verzoekende partij heeft niet bewezen dat de persoon die zij wenst te vervoegen haar echtgenoot is. Bijgevolg toont zij evenmin aan dat zij zich door deze band kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM. Zij toont immers niet aan familie te zijn of deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in functie van wie zij haar aanvraag indiende. Voorts merkt de verwerende partij terecht op dat uit artikel 8 EVRM evenmin een motiveringsplicht kan worden afgeleid. Het verplicht de verwerende partij een onderzoek te voeren naar het gezinsleven, wat in casu is gedaan nu is vastgesteld dat geen huwelijksband werd aangetoond. Dit is afdoende.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN